

**Słoneczna
przyszłość
Indonezji
– szanse dla
polskiego
sektora OZE**

© PAIH S.A.

Niniejsza publikacja ma charakter informacyjny. Została opracowana na podstawie informacji uznanych za wiarygodne i nie stanowi wykładni ani opinii prawnej.

Wydawca: Polska Agencja Inwestycji i Handlu S.A.

Dodatkowe informacje: redakcja@trade.gov.pl

Warszawa, grudzień, 2025

Spis treści

Potencjał indonezyjskiego rynku energii słonecznej.....	3
Przyszłość zielonej transformacji w Indonezji	4
Krajobraz regulacyjny OZE w Indonezji.....	6
Nowa inicjatywa prezydencka dla 80 tysięcy miejscowości	10
Rynek energetyki słonecznej. Pozyskiwanie zagranicznych inwestycji i najważniejsi dostawcy w Indonezji	10
Specyfika rynku PV w Indonezji.....	12
Instalacje dachowe	12
Pływające farmy fotowoltaiczne	13
Zapotrzebowanie w dziedzinie infrastruktury energetycznej wokół OZE.....	14
Indonezyjska fotowoltaika. Szanse dla polskich przedsiębiorstw	15
Ekosystem firm działających w sektorze BESS.....	16
Oprogramowanie i systemy smart grid.....	16

Słoneczna przyszłość Indonezji – szanse dla polskiego sektora OZE

Indonezja dzięki swemu położeniu geograficznemu i warunkom naturalnym może być jednym z najszybciej rozwijających się rynków energii słonecznej. Zgodnie z politycznymi deklaracjami niewykorzystany dotychczas potencjał archipelagu ma stać się asem w rękawie w grze o dywersyfikację miksu energetycznego Indonezji. Choć konkurowanie z Chinami w produkcji samych instalacji będzie dla Polski trudne, szansą pozostają rozwiązania systemowe pozwalające na integrację paneli w całość gospodarki energetycznej państwa.

Potencjał indonezyjskiego rynku energii słonecznej

Indonezja z 285 mln mieszkańców jest czwartym po Chinach, Indiach i Stanach Zjednoczonych najludniejszym państwem świata. Jako największa gospodarka Azji Południowo-Wschodniej o wartości nominalnej 1,4 biliona dolarów i wzroście PKB na poziomie 5 proc. rocznie w ostatnich

latach, dzięki położeniu w strefie równikowej dysponuje jednocześnie imponującym potencjałem produkcji energii słonecznej.

Jak wynika z przewidywań zawartych w raporcie Międzynarodowej Agencji Energii Odnawialnej IRENA, Indonezja mogłaby generować ze słońca ponad [3000 GW energii elektrycznej](#).

Obecnie daleko jednak do wykorzystania tego potencjału. Zgodnie z danymi za sierpień 2024 roku moc generowana przez istniejące w kraju instalacje fotowoltaiczne osiągnęła zaledwie [717.71 MW](#).

Przepaść dzieląca możliwości indonezyjskiego rynku fotowoltaicznego od jego realnych zdolności produkcyjnych tworzy **pole dla dynamicznego rozwoju tego rynku** w nadchodzących latach. Zgodnie z politycznymi deklaracjami niewykorzystany dotychczas potencjał archipelagu ma stać się asem w rękawie w grze o dywersyfikację miksu energetycznego Indonezji.

Przyszłość zielonej transformacji w Indonezji

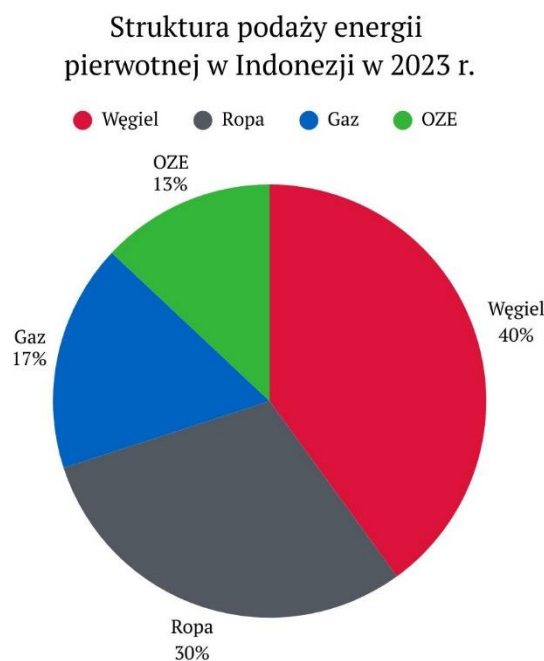
Indonezja cechuje się ogromnym i sukcesywnie zwiększającym się zapotrzebowaniem na energię elektryczną. Sposobów na jego zaspokojenie Dżakarta coraz częściej poszukuje w odnawialnych źródłach energii (OZE). Orientację na zieloną moc odzwierciedlają zobowiązania klimatyczne archipelagu: Indonezja przyjęła zapisy porozumienia paryskiego, deklaruje też cel osiągnięcia zeroemisyjności netto do 2060 roku, podobnie jak Indie i dekadę później niż Unia Europejska.

Co więcej, międzynarodowy program finansowania polityk klimatycznych, który wspiera Indonezję w odejściu od węgla i modernizacji energetyki w sposób sprawiedliwy dla pracowników i gospodarki, czyli Just Energy Transition Partnership (JETP), zakłada osiągnięcie zeroemisyjności sektora

energetycznego kraju już w 2050 roku. Należy podkreślić, że zakres tych zobowiązań został zawężony przez stronę indonezyjską w fazie implementacji.

JETP, inicjatywa przyjęta podczas szczytu G20 na Bali w 2022 roku, zmobilizowała ponad 20 miliardów dolarów międzynarodowego finansowania na rzecz akceleracji transformacji energetycznej archipelagu. Z perspektywy struktury krajowego mixu energetycznego droga Indonezji do realizacji tych ambicji pozostaje odległa. Pozostaje on zdominowany przez paliwa kopalne. Zgodnie z danymi za 2023 rok odpowiadały one za ok. 87 proc. podaży energii pierwotnej Indonezji, podczas gdy OZE wygenerowały 13 proc.

Struktura podaży energii pierwotnej w Indonezji w 2023 roku

Źródło: na podstawie danych think tanku Institute for Essential Services Reform (IESR)

Na drodze rozwoju indonezyjskich OZE stoi ich nikła konkurencyjność, szczególnie w realiach rządowego subsydiowania paliw kopalnych. Tylko w 2023 roku subsydia dla tego sektora przekroczyły 30 milionów

dolarów (500 bilionów IDR). Jednocześnie wedle indonezyjskiej organizacji pozarządowej, działającej na rzecz gospodarki niskoemisyjnej, Yayasan Indonesia CERAH „[inwestycje w energię odnawialną stanowiły jedynie niewielki ułamek tej kwoty](#)”.

OZE mierzą się też z barierami infrastrukturalnymi i technicznymi, wśród których trzeba wymienić zarówno nierównomierność rozwoju poszczególnych regionów archipelagu, jak i stan jego sieci energetycznej.

Krajobraz regulacyjny OZE w Indonezji

Podstawą dla stopniowej dywersyfikacji miksu energetycznego Indonezji jest [National Energy Policy \(KEN\)](#), gruntownie zrewidowany we wrześniu 2025 roku przez [Rozporządzenie Prezydenckie nr 40/2025](#).

W operacjonalizacji długoterminowych celów energetycznych KEN jest wspierany przez [National Electricity General Plan \(RUKN\)](#) z 2025 roku oraz [National Energy General Plan \(RUEN\)](#) z 2017 roku.

Kluczowym dokumentem na poziomie implementacyjnym jest natomiast [National Electricity Supply Business Plan \(RUPTL\)](#). Ten jest opracowywany przez Perusahaan Listrik Negara (PLN), państwową spółkę energetyczną dysponującą monopolem na przesył i dystrybucję energii elektrycznej w kraju. RUPTL to w istocie dziesięcioletni biznesplan spółki PLN opracowywany w oparciu o RUKN oraz KEN. Najnowsza wersja dokumentu obejmuje swoim zasięgiem horyzont czasowy do 2034 roku.

Mimo że poszczególne dokumenty tworzą hierarchiczny układ, ich mnogość i zmienność powodują rozchwianie spójności systemu regulacyjnego.

Jak podkreśla indonezyjska organizacja pozarządowa Yayasan Indonesia CERAH, „różnice w celach dotyczących udziału energii odnawialnej w koszyku energetycznym (...) wywołują zamieszanie wśród podmiotów branżowych i inwestorów”.

Zgodnie z założeniami poprzedniej wersji narodowego planu energetycznego KEN, indonezyjska produkcja zielonej energii do 2030 roku miała zaspokajać około 23 proc. zapotrzebowania archipelagu. Zaktualizowany w 2025 roku dokument obniżył deklaracje dla tego okresu do [19-23 proc.](#) Jednocześnie za jego pośrednictwem podniesiono zobowiązania kraju w dłuższym horyzoncie czasowym: [36-40 proc. do 2040 r.](#), [53-55 proc. do 2050 roku](#) i [72 proc. do 2060 roku](#).

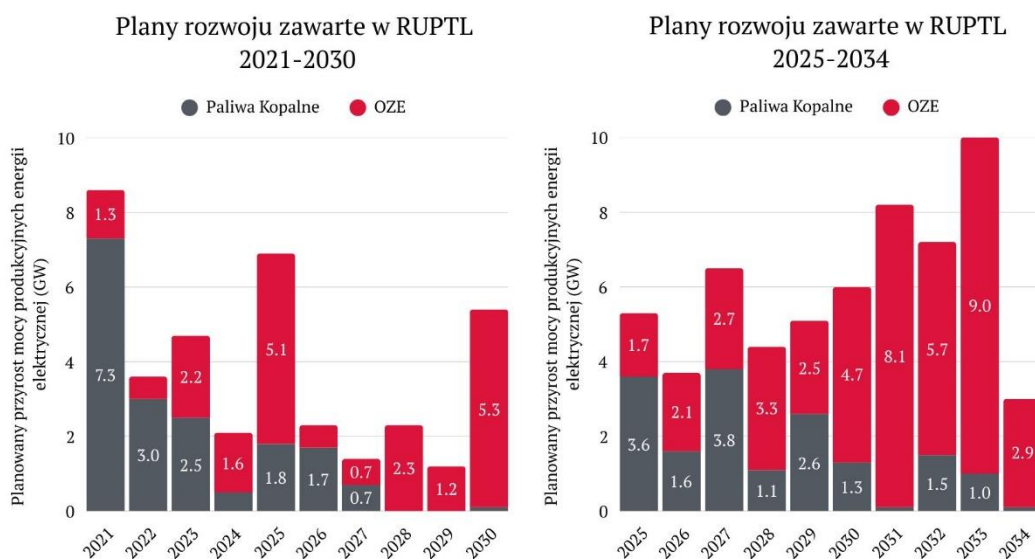
Opóźnienie w postępach transformacji energetycznej odzwierciedla także RUPTL, dokument odpowiadający za operacyjne wdrażanie krajowego planu energetycznego. Najnowsza wersja RUPTL przewiduje dodanie [69,2 GW nowej mocy wytwórczej](#) do 2034 roku, w tym [42,6 GW generowanej z OZE](#).

Jak wskazuje analiza instytutu badawczego Centre for Research on Energy and Clean Air (CREA), nowy RUPTL skorygował cele czystej energii w okresie do 2030 roku, obniżając je z [20.9 do 18.6 GW](#) (spadek o około 11).

Tym samym, choć plan nadal przewiduje zwiększenie indonezyjskich zobowiązań w zakresie transformacji energetycznej w dłuższej perspektywie, realnie przesuwając ją na drugą połowę przyszłej dekady.

Nowy RUPTL przewiduje też zwiększenie krajowego zużycia węgla, co stoi w sprzeczności z celami JEPT, zobowiązaniami wynikającymi z porozumienia paryskiego i zapowiedziami samego prezydenta kraju.

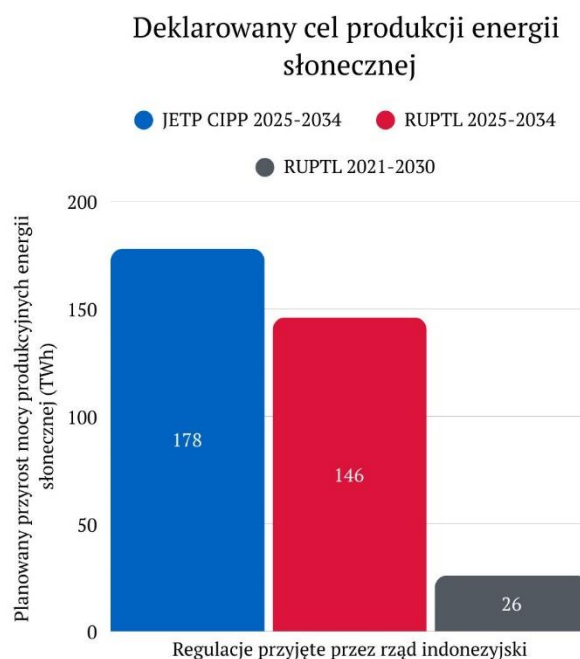
Plany rozwoju zawarte w RUPTL 2021-2030 i 2025-2034

Źródło: na podstawie danych Centre for Research on Energy and Clean Air (CREA)

Publikacja dokumentu spotkała się z krytyką środowisk eksperckich i mediów, wskazujących na „wyraźny kontrast” wprowadzonych zmian „wobec wielokrotnych deklaracji prezydenta Prabowo na forach międzynarodowych” i jego zapowiedzi o osiągnięciu przez Indonezję [„100 procent energii odnawialnej do 2035 roku”](#).

Warto zaznaczyć, że korekta w RUPTL nie objęła fotowoltaiki. Przeciwnie – w wariantcie przyspieszonym (ARED) plan zakłada wzrost mocy o [17,1 GW do 2034 r.](#), czyli aż o 13 GW więcej niż w poprzedniej edycji dokumentu. Wyraźnie podkreśla to rosnący priorytet, jaki Dżakarta przypisuje energii słonecznej.

Planowany poziom produkcji energii elektrycznej z ogniw fotowoltaicznych

Na podstawie danych Centre for Research on Energy and Clean Air (CREA)

Nowa wersja dokumentu RUPTL to też szansa na pogłębiony rozwój infrastruktury kluczowej dla instalacji fotowoltaicznych. W Indonezji powstać ma [10,3 GW systemów magazynowania energii](#) (baterie i elektrownie szczytowo-pompowe), [47,758 km nowych linii przesyłowych](#) i [107,950 MVA nowych stacji transformatorowych](#).

RUPTL z 2025 roku zakłada zapotrzebowanie inwestycyjne na poziomie [182,6 mld dolarów](#), przy czym 73 proc. nowej mocy zbudowane z jego pomocą ma być rozwijane i finansowane przez sektor prywatny.

Nowa inicjatywa prezydencka dla 80 tysięcy miejscowości

Dodatkowe nakłady inwestycyjne ma pochłonąć nowy projekt ogłoszony w połowie 2025 roku przez prezydenta Prabowo. [Merah Putih Village/Urban Cooperatives \(KDMP/KKMP\)](#) zakłada [instalację 100 GW](#) nowych mocy fotowoltaicznych m.in. dzięki budowie farm słonecznych w 80 tysiącach wiosek i małych miejscowości na terenie całego kraju.

Jak podsumowują analitycy instytutu badawczego [Centre for Research on Energy and Clean Air \(CREA\)](#), „plan zakłada 80 GW z wiejskich systemów solarnych wyposażonych w magazyny energii o pojemności 320 GWh (1 MW mocy instalacji solarnej i 4 MWh baterii w każdej z 80 tys. wsi) oraz 20 GW scentralizowanych projektów wielkoskalowych”.

Inicjatywa zakłada nawet [100 miliardów dolarów inwestycji](#), do których Dżakarta zaprasza zagraniczne podmioty. Nie została jednak jeszcze [zintegrowana](#) z wyżej opisanym porządkiem regulacyjnym.

Rynek energetyki słonecznej. Pozyskiwanie zagranicznych inwestycji i najważniejsi dostawcy w Indonezji

Próba pozyskania kapitału prywatnego międzynarodowego jest zrozumiała zarówno z perspektywy obciążeń finansowych państwa, jak i realnych możliwości produkcyjnych. Choć Indonezja buduje nowe fabryki paneli fotowoltaicznych, realne moce produkcyjne archipelagu nie przekraczają paneli mogących generować [5 GW rocznie](#).

Krajowy rynek niemal w całości zdominowany jest przez chińskie produkty i firmy, tj. JinkoSolar, Trina Solar, LONGi Green Energy, CATL czy China Gezhouba Group. Jak wynika z analizy Mordor Intelligence, „chińscy dostawcy Tier 1 (Canadian Solar, Trina Solar, LONGi, JA Solar, Risen Energy) dostarczyli (na indonezyjski rynek – przyp. red.) [85 proc. modułów w 2024 roku](#)”.

Chińskie firmy inwestują w rozwój lokalnej infrastruktury produkcyjnej. Dobrze obrazuje to choćby przykład Trina Solar, która uruchomiła na Jawie Środkowej fabrykę paneli słonecznych o mocy produkcyjnej [1 GW rocznie](#).

Ekspansja chińskiego kapitału na indonezyjski rynek jest wspierana przez Pekin. Szacunki fundacji SUSTAIN wskazują, że w 2024 roku rozwój indonezyjskiej fotowoltaiki dofinansowano kwotą [900 milionów dolarów z inicjatywy Pasa i Szlaku \(BRI\)](#).

Próbie wejścia na indonezyjski rynek coraz częściej podejmują też podmioty europejskie. W 2025 roku francuska TotalEnergies wraz z singapurskim RGE rozpoczęła w Indonezji budowę farmy słonecznej wraz z instalacjami BESS i podmorskim połączeniem, które umożliwi [przesył 1 GW](#) wyprodukowanej energii do Singapuru.

2025 rok okazał się też przełomowy dla implementacji JEPT, inicjatywy G20 mobilizującej około 20 miliardów dolarów inwestycji w transformację indonezyjskiego miksu energetycznego. Francuskie Proparco i niemiecki DEG, wraz z brytyjskim Standard Chartered Plc, rozpoczęły finansowanie projektu pływającej elektrowni fotowoltaicznej. Na budowę instalacji położonej w prowincji Jawa Zachodnia przeznaczono [60 mln dolarów](#), markując tym samym [pierwszą](#) inwestycję w ramach partnerstwa.

W 2024 roku władze archipelagu zreformowały zasady dotyczące udziału produktów krajowych (TKND) w rozwoju infrastruktury elektroenergetycznej. Rozluźnienie przepisów dotyczy w szczególności [inwestycji w elektrownie fotowoltaiczne](#). Ponadto całkowicie usunięto wymogi TKND dla firm zajmujących się produkcją [modułów fotowoltaicznych](#).

Nowe preferencyjne regulacje nie zwalniają jednak inwestorów zagranicznych z uzyskania szerokiego spektrum [zezwoleń i licencji na różnych etapach realizacji inwestycji](#).

Specyfika rynku PV w Indonezji

Na rynku indonezyjskim obserwujemy rozwój kilku segmentów o szczególnie dużym potencjale.

Instalacje dachowe

Panele słoneczne wpisały się w panoramę indonezyjskich metropolii. Według danych branżowej organizacji Indonesian Rooftop Solar Power Installers Association, w latach 2020–2024 odnotowano wzrost popytu na instalację paneli słonecznych o 160 proc.

Z kolei badanie przeprowadzone w 2018 roku przez think tank Institute for Essential Services Reform (IESR) wraz z niemieckim Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit (GIZ) ujawniło, że 13 proc. gospodarstw domowych w regionie metropolitalnym Dżakarty, obejmującym stolicę wraz z otaczającymi ją i miastami: Bekasi, Bogor, Tangerang i Depok, byłoby zainteresowanych instalacją [systemów fotowoltaicznych](#). Ponadto szacunki IESR z 2019 roku wskazywały, że 17,8 proc. wszystkich gospodarstw

domowych w kraju miało zdolności finansowe do zainstalowania fotowoltaiki dachowej.

Jednocześnie warto zauważyć, że wprowadzone przez Ministerstwo Energii i Surowców Mineralnych (ESDM) w 2024 roku regulacje mogą doprowadzić do spadku zainteresowania gospodarstw domowych dachowymi instalacjami PV, ustępując miejsca podmiotom komercyjnym. Wszystko za sprawą rozporządzenia nr 2/2024 wprowadzającego regionalny system kwotowy, którego limity mają być sukcesywnie zwiększane, osiągając łącznie [5,7 GW w 2028 roku](#).

Regulacja zniósła też możliwość net-meteringu, czyli bezgotówkowego sposobu rozliczania energii elektrycznej dla prosumentów, uderzając w opłacalność instalacji dla gospodarstw domowych. Przy [niskim poziomie taryf](#) na energię, utrzymywanym przez państwową spółkę energetyczną PLN, znacząco wydłuża to okres zwrotu z mniejszych instalacji. Z drugiej strony usunięto zapisy o [maksymalnej](#) mocy instalacji dachowych, potencjalnie zwiększając ich atrakcyjność dla klientów komercyjnych i przemysłowych.

Pływające farmy fotowoltaiczne

W kontekście wielkopowierzchniowych instalacji fotowoltaicznych nie można zapomnieć o **wzrastającej popularności pływających farm**. W 2023 roku Indonezja uruchomiła taką instalację na zbiorniku Cirata zlokalizowanym w zachodniej części Jawy. Rekordowa inwestycja zrealizowana przy wsparciu Zjednoczonych Emiratów Arabskich, to [największa](#) pływająca instalacja PV w Azji Południowo-Wschodniej, zdolna generować moc [192 MWp](#).

Udane zwieńczenie projektu Cirata otworzyło drzwi do realizacji kolejnych inwestycji opartych o ten rodzaj technologii PV. Pływające farmy

fotowoltaiczne dobrze sprawdzają się w lokalnych warunkach. Według Ministerstwa Energii i Surowców Mineralnych (ESDM) Indonezja dysponuje potencjałem 257 zapór i zbiorników wodnych, zdolnych do wygenerowania nawet [14,701 MWp](#), czyli megawatów mocy szczytowej, miary określającą maksymalną wydajność paneli fotowoltaicznych lub całych instalacji.

Ministerstwo Robót Publicznych i Mieszkalnictwa (PUPR) podjęło w 2024 roku kroki w kierunku ułatwienia instalacji pływających farm. Przyjęte przez resort regulacje zwiększyły dozwolony procent wykorzystania powierzchni zbiorników wodnych, podnosząc go z [5 proc. do 25 proc.](#), a co za tym idzie znacząco rozszerzając możliwości dla ekspansji pływających farm.

W 2025 roku państwowa spółka energetyczna PLN zainaugurowała budowę kolejnej pływającej farmy zlokalizowanej na zbiorniku Saguling, na Jawie Zachodniej. Instalacja, której uruchomienie zapowiedziano na schyłek 2026 roku, ma generować dodatkowe [92 MWp](#). Swoje instalacje fotowoltaiczne dostaną też m.in. zbiorniki [Karangkates](#) czy [Trembesi](#).

Zapotrzebowanie w dziedzinie infrastruktury energetycznej wokół OZE

Sektor systemów magazynowania energii (Battery Energy Storage Systems – BESS) to [kluczowe rozwiązanie](#), niezbędne zarówno w wypadku wielkoskalowych projektów fotowoltaicznych wznoszonym przez Dżakartę, jak i izolowanych instalacji off-grid powstającym w odosobnionych obszarach archipelagu.

Część z ponad 17 tys. wysp wchodzących w skład Indonezji nadal polega na produkcji energii przy użyciu generatorów [spalinowych](#). Państwowy

koncern energetyczny PLN jeszcze w 2022 roku rozpoczął program ich wymiany m.in. na [instalacje OZE](#). Jeśli opisany wyżej prezydencki plan budowy instalacji fotowoltaicznych w 80 tys. indonezyjskich miejscowości wejdzie w fazę realizacji, tworzenie instalacji BESS stanie się jednym z kluczowych wyzwań stawianych przed indonezyjską energetyką.

Odzwierciedla to najnowszy RUPTL, plan operacjonalizujący zmiany w miksie energetycznym kraju, który przewiduje znaczącą rozbudowę potencjału BESS. Systemy te nie mogą jednak działać w izolacji, wymagając daleko posuniętych inwestycji w infrastrukturę. Oprócz nowych linii przesyłowych i stacji transformatorowych, we wspomnianym planie ważną rolę pełnią instalacje *smart grid*, niezbędne od poziomu elektrowni po ulepszenia infrastruktury dystrybucji energii.

Strategia smart grid ma być [finansowana](#) ze środków z budżetu państwa, pożyczek międzynarodowych instytucji oraz przez sektor prywatny.

Indonezyjska fotowoltaika. Szanse dla polskich przedsiębiorstw

Choć chińska dominacja w segmencie paneli fotowoltaicznych w praktyce zamyka drogę dla polskich producentów, rosnący rynek PV wciąż może być atrakcyjnym kierunkiem.

Rosnące zainteresowanie europejskich firm wskazuje, że włączenie się w indonezyjską transformację energetyczną może się opłacać.

Polskie przedsiębiorstwa z branży powinny rozważyć obecność na tym olbrzymim rynku wraz z europejskimi czy koreańskimi partnerami. W takiej

kooperacji łatwiej radzić sobie z wielością i niestałością regulacji czy złożonością procedur administracyjnych.

Ekosystem firm działających w sektorze BESS

Szczególnie obiecującym polem dla polskich przedsiębiorstw są systemy magazynowania energii, zarówno w projektach on-grid, jak i off-grid. Polska w ostatnich latach zbudowała solidny ekosystem firm działających w sektorze BESS. Dobrym przykładem krajowych możliwości jest projekt PGE zakładający konstrukcję systemu magazynowania energii o mocy 262 MW i pojemności 981 MWh w [Żarnowcu](#).

Inwestycja ma wykorzystać baterie litowo-jonowe produkowane w fabryce LG Energy Solution Wrocław i [angażować szereg polskich podwykonawców](#), co wskazuje na możliwości krajowego zaplecza technologicznego i bazy przemysłowej potrzebnej dla budowy systemów BESS. Zdobyte przy tym projekcie doświadczenie powinno stać się kapitałem eksportowym.

Oprogramowanie i systemy smart grid

Znaczące są również możliwości w zakresie **dostarczania elektroniki i oprogramowania niezbędnego poprawnego funkcjonowania magazynów**. Na krajowym rynku funkcjonuje i rozwija się szereg podmiotów oferujących rozwiązania z zakresu smart grid czy automatyki energetycznej i systemów off-grid.

Doświadczenie zdobyte w Polsce przy budowie systemów fotowoltaicznych, w tym rozwoju instalacji prosumenckich, może stać się cennym zasobem przy realizacji projektów instalacyjnych i doradczych w Indonezji.

Rozwój fotowoltaiki sprzyja modernizacji odosobnionych obszarów archipelagu, których sytuację energetyczną ma znacząco poprawić plan prezydenta Prabowo.

Polskie firmy z szeroko rozumianego sektora nowoczesnej energetyki mają już pierwsze doświadczenie w Indonezji. Przykładem może być budowa [pięciu zakładów produkujących biomasę](#) realizowana przez polską G7 Group. Projekt prowadzony w kooperacji z indonezyjskim monopolistą PLN wskazuje, że partnerzy z archipelagu są otwarci na technologicznych dostawców z Polski, zwłaszcza gdy za projektami stoi wsparcie finansowe polskich instytucji rozwojowych.

Materiał został przygotowany we współpracy z Fundacją Instytut Studiów Azjatyckich i Globalnych im. Michała Boyma.

ZASTRZEŻENIE

Powyższy materiał jest chroniony prawami autorskimi, które przysługują Polskiej Agencji Inwestycji i Handlu S.A. („PAIH”) i można go wykorzystywać w sposób dozwolony przez przepisy ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tj. Dz. U. z 2019, poz. 1231), ale jedynie w celach niekomercyjnych (tj. na użytek własny). Nie jest dozwolone komercyjne wykorzystanie przekazywanych treści. Ponadto, materiał ten można wykorzystać, jeżeli przepisy lub zgoda uprawnionego zakładają, że wykorzystanie w celach niekomercyjnych nie wymaga pozwolenia ze strony uprawnionego. Dla innych sposobów wykorzystania materiału niezbędne jest uzyskanie pozwolenia od uprawnionego z tytułu autorskich praw majątkowych. PAIH nie ponosi odpowiedzialności z tytułu jakiegokolwiek szkody bezpośredniej lub pośredniej jakiegokolwiek rodzaju, w tym szkody za utratę zysków, wynikłej z całkowitego lub częściowego wykorzystania informacji udostępnionych przez PAIH w niniejszym materiale. W związku z tym, każdy odbiorca tych informacji powinien sprawdzić przydatność i poprawność wyżej wymienionych informacji zgodnie z ich przeznaczeniem i korzystać z tych informacji na własną odpowiedzialność. PAIH oraz jej pracownicy nie ponoszą w żadnym wypadku odpowiedzialności za jakąkolwiek decyzję lub działanie podjęte w oparciu o wyżej wymienione informacje, ani za jakiegokolwiek konsekwencje wynikające z decyzji podjętych w oparciu o te informacje.

www.trade.gov.pl

**Polska Agencja
Inwestycji i Handlu**
Grupa PFR